Знову ніч і небо, і червоний
Марс горить в блакиті осяйній.
Раб землі, окутий і безсонний,
Що страждати від незбутніх мрій?

Марення мої далекозорі,
Не діждусь я слави ваших днів;
Не побачу в світовім просторі
Кинених в безмежність кораблів!

Не злечу в небесні океани,
Навіть не дізнаюся з газет,
Як Колумб, допіру ще не знаний,
Новий світ знайшов серед планет.

Але ні, душа моя не хоче
Відрікатись чарівного сну,
Жде і вірить в поклики пророчі
Про велику будучність земну.

Ні, ми не глядітимем, мов бранці,
Кволі і покірні дикуни,
Як, змінивши нас, нові обранці
Візьмуть наші гори і лани.

Ми самі уперті, непохитні,
Всіх стихій могутні королі,
Понесемо в обшири всесвітні
Благовістя нашої землі.